

Słowo na niedzielę 5 stycznia 2020 roku- II Niedziela po Narodzeniu Pańskim

(Syr 24,1-2.8-12; Ps 147,12-15.19-20; Ef 1,3-6,15-18; J 1,1-18)

Bóg jest Mądrością. Zamieszkał pośród narodu izraelskiego i troszczy się o niego. Powołał ludzi do świętości i przybrał ich za swoje dzieci. Posłał na świat Słowo, które stało się ciałem i zamieszkało pośród nas. Pragnie, byśmy przez wiarę w Chrystusa mieli Zbawienie, życie wieczne.

Jest to poemat o mądrości Boga. Zawiera on mowę uosobionej Mądrości Bożej, która sławi samą siebie, opowiada o swoim pochodzeniu, o swoim miejscu w stworzonym świecie i w życiu narodu wybranego, a także wzywa do korzystania ze swoich owoców. Mądrość rozpoczyna swoje przemówienie stwierdzeniem, że „wyszła z ust Najwyższego”. Utożsamia się więc z Bożym słowem, którego stwórcza i zbawcza moc została opisana we wcześniejszych tekstach Pisma Świętego. Mądrość opowiada o swoim „zamieszkaniu w Jakubie”, czyli wśród dwunastu pokoleń izraelskich. Stało się to na rozkaz Boga, który jest Stwórcą wszechrzeczy, lecz szczególnym upodobaniem darzy Izraela oraz jego duchową i narodową stolicę, Jerozolimę. Zadanie mądrości polega na zarządzaniu tym miastem oraz pełnieniu służby Bożej, czyli kierowaniu kultem przy świętym Namiocie z Arką Przymierza, który mieści się na Syjonie, a więc w tej części Jerozolimy, gdzie wznosiła się Świątynia. . Idea uosobionej Mądrości Bożej, która jest Słowem Boga, przygotowuje objawienie zawarte w Nowym Testamencie. Wcieloną Mądrością i Słowem Boga, które istniało przed wiekami i przyszło na świat, aby zamieszkać wśród ludzi, jest bowiem Jezus Chrystus. W określonym przez Boga momencie historii i z Jego nakazu Mądrość „zamieszkała” w namiocie świątynnym w Jerozolimie, biorąc we władanie lud Boży. Siedzibą Bożej Mądrości w świecie jest jednak nie tyle miejsce(świątynia jerozolimska), ile wspólnota ludzi, którzy zostali wybrani przez Boga i pełnią Jego wolę. Jezus Chrystus, wcielone Słowo Boga, także przyszedł na świat, aby zamieszkać wśród ludzi.

W jakim postępowaniu przejawia się mądrość w moim życiu?

Psalm ten jest hymnem uwielbienia i wdzięczności Bożej opatrności za odbudowę świątyni w Jerozolimie. Psalmista ma w swojej pamięci obraz odbudowy Jerozolimy po powrocie Izraelitów z niewoli babilońskiej. Psalm rozpoczyna i kończy się aklamacją Alleluja. Psalmista wzywa do uwielbienia

Boga. Stwierdza, że Pan rządzi całym kosmosem i otacza troską swój lud. Porusza temat darmowego zbawienia, łaski, którą otrzymują bogobojni ludzie. Wspólnota ludu jest wezwana przez psalmistę do dziękczynienia, Eucharystii, przy dźwięku instrumentów i radosnych śpiewach. Pan utrzymuje ład w kosmosie i z miłością rządzi swoim ludem, który sam wybrał i któremu objawia swoją wolę. Szczególną troską otacza ubogich i pokornych, a odrzuca każdy system rządów oparty na przemocy. Psalmista pokazuje wielkie uprzywilejowanie przez Boga narodu izraelskiego. Żaden naród nie dostał takiej łaski jak Izrael, gdyż tylko on otrzymał od Boga Objawienie.

Jak często w modlitwie dziękuję Bogu, za wszystkie dobra, które mi wyświadcza?

Paweł w liście do Efezjan zaraz po pozdrowieniu ich, zamieszcza hymn, modlitwę dziękczynną, którą rozpoczyna od uwielbienia Boga. Jest to hymn o zbawczym planie Boga. Paweł dziękuje Bogu za wszelkie dobrodziejstwa duchowe, którymi Bóg z łaskawości swojej, całkiem darmo, obdarowuje „w Chrystusie” chrześcijan. Ukazuje w nim, że jeszcze przed powstaniem świata zostaliśmy wybrani przez Boga, aby być świętymi. Dodatkowo Bóg „przeznaczył nas” byśmy byli Jego przybranymi dziećmi. Przybrane synostwo Boże otrzymujemy dzięki Jezusowi, jedynemu pośrednikowi, który przez odkupienie przywraca utraconą łaskę. Synostwo przybrane polega na życiu Bożym- zgodną z wola Boga. Jako Jego dzieci powinniśmy Go uwielbiać całym życiem, bo jesteśmy wyzwoleni z mocy grzechu przez Śmierć Chrystusa. Następnie Paweł modli się za wierzących w Efezie, by poznali dostojność Chrystusa i otrzymali ducha mądrości. Modlitwa ta ma charakter dziękczynno-błagalny. Poprzez dziękczynienie, modlitwę i podkreślenie mocy Bożej w fakcie Zmartwychwstania i wywyższenia Chrystusa, zostaje przez Pawła bardzo mocno uwypuklona Jego obecność we wspólnocie chrześcijańskiej. Prosi za wiernych, by jeszcze lepiej poznali Jezusa, poznali swoje powołanie (do świętości) i potrafili o Nim świadczyć. Kościół znajduje swoją pełnię w Jezusie Chrystusie, realizuje Jego posłannictwo i w ten sposób ukazuje Jego obecność jako Pana i Zbawiciela we współczesnym świecie.

Na ile znam Boga- mojego Ojca? Jakie czyny świadczą o tym, że jestem dzieckiem Boga? Jak wypełniam Jego wolę?

Ewangelie św. Jana rozpoczyna uroczysty prolog- hymn o Logosie, czyli Słowie. Jan przedstawia relacje, jakie nawiązuje Słowo. Dotyczą one Boga, świata i ludzi, przy czym wcielone Słowo wysławiane jest w sposób szczególny jako niewyczerpalne źródło wszelkiej łaski i prawdy. Podstawową relacją jest Słowo- Bóg. Ta relacja jest ponadczasowa (Słowo jest u Boga od początku), bardzo wewnętrzna, zażyła (Słowo przebywa w łonie Ojca), zakłada pełną równość (Słowo zawsze było Bogiem). Skutkiem takiego stosunku Słowa do Boga jest to, że chwała otrzymana przez Nie od Boga stała się w Nim widzialna dla ludzi, czyli objawiona. Celem objawienia jest zbawienie, opisane w prologu jako nadanie za pośrednictwem Słowa nowego porządku łaski w miejsce starego, którego przekazicielem był Mojżesz. Relacja Słowo- Bóg jest otwarta na ludzi i na świat. Dlatego Jan najszerzej omawia relacje Słowo- świat i Słowo- ludzie. Słowo było pośrednikiem stworzenia, ale dla ludzi jest przede wszystkim zbawieniem: życiem i światłem, które są biblijnymi symbolami Boga oraz ofiarowanego przez Nie zbawienia. Ludzie nie pojęli Słowa, nie uwierzyli w Nie dlatego chodzą w ciemności. Jan ukazuje w prologu szczególną osobę jaką jest Jan Chrzciciel. Przedstawia go jako Świadka, tego, który miał przygotować ludzi na spotkanie z Chrystusem. Jego misja polegała na dawaniu świadectwa o Jezusie Chrystusie jako Mesjaszu i Baranku Bożym. Jedynie Janowi Chrzcicielowi Bóg objawił po czym pozna Mesjasza. Słowo, pozostając prawdziwym Bogiem, stało się człowiekiem i zamieszkało między nami. „Zamieszkało między nami” znaczy dosłownie- rozbiło namiot. Jest to nawiązanie do Starego Testamentu, gdzie Bóg przebywał w Namiocie Świadectwa podczas wędrówki przez pustynię. Jezus z Nazaretu jest życiem i światłem ludzi. Dzięki przyjęciu Go (uwierzeniu) ludzie stają się dziećmi Boga.

Co mogę zrobić, by Słowo zamieszkało we mnie i bym stał się dzieckiem Boga?